

Gólkirály vagy öngólkirály?

2002. augusztus 6. 16:01

Keresztes Gáspár

Alaposan felkavarta a politikai élet amúgy sem csendes vizeit a Népszabadságban Aczél Endre. Olyan vita kellős közepébe rondított, amely a botrány tényén túl abból a szempontból is kivételes, hogy eme politikailag megosztott országban jó ideje ez az első ügy, melynek megítélésében a két tábor számos meghatározó alakja egyetért.

Nem kis megdöbbenést okozott, amikor augusztus elsején a „bátor és éles nyelvű” Aczél a következőkkel indította cikkét:

„Természetesen - természetesen? - nem kellett volna a miniszterelnököt kikezdeni, ifjúi alakját a „szovjet megszállás - KGB - magyar fiókszervezetek” vélelmezett koordinátái között elhelyezni; inkább hallgatni kellett volna, bölcsnek maradni lett volna jó.”

Természetesen azt sem tudja hova kapjon az ember. Magyarország legnagyobb - nem erkölcsi, példányszámbeli nagyságról van - napilapja a „józan ész” védelmében oltalmába veszi Medgyessy „ifjúi alakját” (szegény, szegény hányatott sorsú D-209), mondván hogy mint mindig, most is az ellenzék provokációjáról van szó:

„Nem értették, hogy mi lesz a játék vége? Nem értették. Ennyire védettnek vélték magukat? Ennyire.(...) Ámbátor erről az egészről azt gondolom, hogy nem az ő szégyenük csak, hanem egész Magyarországé; azé az országé, amely le nem tudja mosni immár magáról, hogy az EU-csatlakozás küszöbén a hivatásos önsorsrontók martalékává lett.”

Értjük már. Nehogy szégyenben maradjunk a külföld előtt, inkább tussoljuk el a dolgot, de ha már kirobbant, üssünk egyet jobbra is: Orbánék kormánya is ügynökkormány. (Ehhez egy kis kitérő: A posztkommunista rezsim tagjai a múlt rendszerben már csak azért sem lehettek tömegesen ügynökök, besúgók, SZT-tisztek, mert tagjaik már akkor is magas kormányzati pozícióban ültek, sőt, ők utasíthatták a szolgálatok egyes tagjait „megfigyelni”, bomlasztani a formálódó demokratikus ellenzék sorai közé).

Ezt nevezi tehát a tényfeltáró, objektív újságírásnak a Népszabadság. Ha valahol szégyen az, hogy a politikai elit múltja nyilvánosságra kerül az legfeljebb pártlap, propagandakiadvány lehet, ma Magyarországon azonban sokan ezt hívják szabad és független sajtónak.

Nem csoda, hogy másnap a Magyar Nemzet is hangot adott felháborodásának. A lap azonban, mivel célzott támadás érte, nem is fecsérelte az időt arra, hogy az Aczél-írás mélyebb motívumait ismertesse, inkább csak a szerző és lapja szakmai, sőt erkölcsi defektusaira hívta fel a figyelmet.

Pár napra rá aztán a Népszabadságban **Eörsi István** is hozzászólt az íráshoz, annak hátterét elemezve.

„Semmi sem bizonyíthatja jobban a Kádár-rendszer erkölcsromboló hatását, mint hogy a rendszerváltás óta olyan réteg irányítja a közvéleményt, amely az erkölcsi szempontokat irrelevánsnak tekinti a politika területén.”

Eörsi hű marad önmagához; szerinte az erkölcs kiiktatását a politikából Fidesz kezdte, sőt tulajdonképpen, ha a feje tetejére áll, akkor is a legsátánibb politikai erő marad, de ezeket a sablonokat már mindenki ismeri **Eörsi** kelléktárából. Azzal mindenesetre nem vesződik, hogy beillesse fenti elméletébe Pokorni lemondását apja ügynökmúltjának napvilágra kerülésekor.

Az ügynökügyhöz visszatérve ehhez a vonulathoz, az „értelmiségi hüvelykmatyik” vonulatához tartozó írást **Eörsi** a demokrácia ellen indított támadásként értékeli: *„A Népszabadságban megjelent fejtegetése (Öngól) a demokrácia erkölcsi lényege ellen folytatott sajtóhadjáratot új szakaszba lendítette át. Aczél Endre ugyanis nem gyakorlati, hanem erkölcsi szempontból ítéli el a demokrácia legfőbb parancsát.”*

A lényeg a végkövetkeztetés: *„Nem az a székely tehát, hogy olyan sok fülig sáros ember vállalt politikai szerepet a fordulat után, és nem az a székely, hogy a politikai notabilitások mind ez ideig jól érezték magukat az összemocskolt fészekben, és ezért tétlenségre kárhoztatták a fészekrakókat, hanem az a székely, hogy kiderült az igazság. Ilyen szégyentelenül még senki nem írt erről. Ez az igazi öngól, Aczél Endre.”*

Aczél Endre azonban nem vitaindítónak tekintette írását és nem is a vita embere. Legalábbis ez látszik a válaszból melyet **Eörsi**hez intézett. Pontokba szedve, valamivel nagyobb indulattal ismételteti argumentumait csökönyösen, mintha **Eörsi** valami nehézfejű nebuló lenne. Sőt meg is rója kissé: *„Javaslom **Eörsinek** tartózkodjék a becsmérő kifejezések használatától. Nem biztos, hogy mindenki, aki másképp gondolkodik mint ő, megelégedést érdelem.”*

Mit lehet ezek után Aczélnek javasolni? Talán azt, hogy ha **Eörsi** írására

nem figyel, legalább saját gondolatára hallgasson: „...a gondolati erő sem terebélyesedik a verbális agresszivitástól.”